

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **I. P.,** zastoupeného JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem se sídlem Brno, Starobrněnská 13, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2004 č. j. 55 Az 3/2003 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Milanu Poláčkovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 5. 2004 č. j. 55 Az 3/2003 - 55 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 9. 2001 č.j. OAM-770/AŘ-2001, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 2. 2001 č.j. OAM-559/VL-14-P07-2000 o neudělení azylu žalobci dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a nevztažení na jeho osobu překážek vycestování dle ustanovení § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Brně mimo jiné uvedl, že ze žádosti žalobce o udělení azylu a z obsahu protokolu o pohovoru plynou důvody, které vedly žalobce k podání žádosti o udělení azylu a s těmito uplatněnými důvody se správní orgán beze zbytku vypořádal. Závěry, které žalovaný správní orgán z provedeného dokazování vyvodil, nejsou s provedenými důkazy v žádném logickém rozporu. Dle soudu nelze žalovanému vytýkat neprovedení dalších důkazů, když ani žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, v jakém směru by další dokazování mělo být vedeno a co by případnými novými důkazy mělo být prokázáno, a ve správním řízení nedošlo ani k porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování (dále jen „správní řád“). Jak vyplývá z odůvodnění správních rozhodnutí, správní orgán I. stupně a žalovaný se důvody vyplývajícími z ustanovení § 12, § 13 odst.1, 2 a § 14 zákona o azylu podrobně zabývaly a hodnotily žalobcem uváděné důvody, které jej vedly k podání žádosti o udělení azylu, přičemž dospěly ke shodnému závěru o nedůvodnosti žádosti žalobce podle citovaných ustanovení. Námitky žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s pronásledováním žalobce neznámými osobami, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že bezprostřední pohnutkou k podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje přesvědčivé argumenty, z jakého důvodu nelze okolnosti jeho případu považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, označil soud za zcela nedůvodné, neboť správní orgán při svém hodnocení vycházel především ze samotné výpovědi žalobce, učiněné v průběhu správního řízení, odůvodnění rozhodnutí žalovaného je dostatečné. Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku ohledně možného udělení humanitárního azylu. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 33 odst. 2 a § 47 odst. 3 správního řádu a dále pak ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu, pak k těmto soud nepřihlédl, neboť byly uplatněny po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že usnesením krajského soudu byl vyzván k doplnění a upřesnění svého podání, zejména aby označil žalobní body, k tomu mu byla určena soudcovská lhůta v trvání 15 dnů. Ačkoliv tak stěžovatel řádně ve lhůtě učinil, Krajský soud v Brně k takto vytčeným bodům nepřihlédl s odůvodněním, že byly uplatněny po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Stěžovatel má za to, že ve své žalobě správnímu orgánu vytýkal především pochybení při zjišťování skutkového stavu věci, které později v doplnění učiněném na výzvu soudu pouze upřesnil odkazy na označení ustanovení právních předpisů, čímž tedy nedošlo k nepřípustnému rozšíření žalobních bodů tak, jak je omezuje ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Tuto otázku krajský soud nesprávně posoudil. Dále stěžovatel namítá, že při zjišťování skutkové podstaty v jeho případě byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že toto porušení negativně ovlivnilo zákonnost rozhodnutí, a že již v žalobě přesně označil konkrétní ustanovení správního řádu, jež byla při řízení porušena, a krajský soud měl pro tuto důvodně vytčenou vadu napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, přičemž poukazuje zejména na rozpory v jeho odůvodnění, pokud měl soud za to, že jeho podání ze dne 8. 11. 2001 postrádala náležitosti žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) až e) s. ř. s., pak měl takovou žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Pokud však dospěl k závěru, že žaloba žalobní body obsahuje, což podporuje i výzva k doplnění a upřesnění podání, pak si v odůvodnění zjevně protiřečí, což rozhodnutí činí nekonzistentním, nesrozumitelným a v důsledku toho i nepřezkoumatelným. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti správní orgán odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z předloženého soudního a správního spisu vyplynulo zejména následující.

Stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 10. 8. 2000, v němž uvedl, že vlast opustil dne 10. 1. 1998. V roce 1990 stěžovatele dle jeho slov porazilo auto, viníci byli vězněni, ale po svém propuštění začali stěžovateli a jeho sestře vyhrožovat, neměl jinou možnost než Moldavsko opustit. V České republice si stěžovatel chtěl legalizovat pobyt a pracovat zde, také uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. V pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu dne 26. 1. 2001 stěžovatel za důvody podání návrhu označil problémy ve vlasti s kriminálními živly, které započaly poté, co jej srazilo auto, a dále tyto potíže podrobněji popsal. Stěžovatel také uvedl, že se nikam se svými problémy neobracel, protože to považoval za zbytečné, Moldavsko opustil legálně. Na otázku, proč nepožádal o azyl ihned po příchodu na území České republiky, stěžovatel odpověděl, že nevěděl, že ta možnost tady je, bydlel na různých místech v Brně, živil se příležitostnou prací. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 2. 2001 č.j. OAM-559/VL-14-P07-2000 nebyl stěžovateli azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 udělen. Stěžovatel proti citovanému rozhodnutí podal rozklad, v němž především namítal porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu správním orgánem I. stupně a také nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí dle § 47 odst. 3 správního řádu ohledně možnosti udělení mu humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný však námitky stěžovatele neshledal důvodnými a rozhodnutím ze dne 27. 9. 2001 č.j. OAM-770/AŘ-2001 rozklad zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dne 12. 11. 2001 podal stěžovatel proti citovanému rozhodnutí žalovaného žalobu k Vrchnímu soudu v Praze (namítal porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu správními orgány, které ve věci rozhodovaly), která byla dne 2. 1. 2003 postoupena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení a rozhodnutí. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 1. 10. 2003 č. j. 55 Az 3/2003 - 33 ustanovil stěžovateli na základě jeho žádosti pro řízení o žalobě advokáta a dále usnesením ze dne 3. 2. 2004 č. j. 55 Az 3/2003 – 37 stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení usnesení doplnil podání ze dne 12. 11. 2001 tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a aby bylo zřejmé, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Stěžovatel byl zároveň poučen, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. Usnesení s výzvou bylo stěžovateli doručeno dne 17. 2. 2004, doplnění žaloby bylo u krajského soudu stěžovatelem podáno dne 3. 3. 2004.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána

správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Stěžovatel rovněž uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrdí nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně posoudil, že v doplnění podání, které stěžovatel učinil na výzvu soudu a prostřednictvím zástupce ustanoveného mu soudem, došlo k nepřípustnému rozšíření žalobních bodů, a rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro své rozpory v odůvodnění.

V žalobě podané dne 12. 11. 2001 stěžovatel tvrdil porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, v doplnění žaloby navíc a nově tvrdil porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 33 odst. 2 a § 47 odst. 3 správního řádu a ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu. Je sice pravdou, že krajský soud stěžovatele (prostřednictvím ustanoveného advokáta) usnesením v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k doplnění žaloby tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a aby bylo zřejmé, jaké důkazy k prokázání svých tvrzen žalobce navrhuje provést. Stěžovatel měl pouze konkretizovat, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky za nezákonné, v rámci této konkretizace nemohl rozšiřovat žalobu na další žalobní body, jak to učinil. Proto krajský soud postupoval správně, když k rozšíření žaloby, které bylo provedeno po lhůtě pro podání žaloby, nepřihlédl. Nejvyšší správní soud je také toho názoru, že napadený rozsudek krajského soudu obsahuje podrobné a srozumitelné odůvodnění, které poskytuje dostatečnou skutkovou i právní oporu jeho výroku. Kasační stížností uplatněné důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. tak nebyly shledány oprávněnými.

Co se týče další námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti, a to tvrzené vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud konstatuje, že z předloženého správního spisu ve věci vyplývá, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly v souladu s procesními ustanoveními správního řádu. Pro rozhodnutí si oba správní orgány opatřily dostatek podkladů, přičemž vycházely zejména ze skutečností uváděných stěžovatelem v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v pohovoru k návrhu. Na základě shromážděných podkladů zjistily přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebraly v kontextu platné právní úpravy a dospěly k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění svých rozhodnutí podrobně popsaly průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Krajský soud postupoval zcela správně, když napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil. Nejvyšší správní soud tak vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí

na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Brně stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám ustanoveného zástupce JUDr. Milana Poláčka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu